

S

A

N

A

T

Y

O

L

C

U

L

U

G

U



Sayı 1

- 1 Girizgah
- 2 Nilgün Teyzemin Bebekleri - Emel Nur
- 3 Sen Vardın - Ergin Alagöz
- 4 Ali ve Nino - Mizgin Acun
- 5 İlk Aşkım - Aynur Bağcı
- 6 Aşk - Cemile Taş
- 7 Yeryüzüne İnen Aşk - Leyla Aydın
- 8 Ruhum'a Mektup - Nurhayat Bayram
- 9 Hiç Kimse - Mizgin Acun
- 10 Mücadele - Nurullah Alagöz
- 11 Aşk ve Gurur - Şeyma Danışman
- 12 Yar Ankara'dan Haber Salmış Mı Ola? - Mert Can Bozkurt
- 13 'Sevmek Zamanı' Film Okuması - Nurullah Alagöz
- 14 Sevmek Özgürleştirmektir- Cansu
- 15 Sensizlik - Mert Can Bozkurt

# Girizgah

Sevgili okurlarımız,

Sanat Yolculuđu dergisi olarak, bu işi ilk defa deneyimleyen bir grup genç ve bizlere mentörlük eden iki güzel kadının yardımı ile geçtiğimiz ay pilot sayımızı çıkardık. Pilot sayının ardından ortaya çıkan işten keyif almış olacağız ki, bugün sizlerle dergimizin ilk sayısında buluşuyoruz. Bu sayımızda diğer tüm duyguların yanı sıra birçok kişinin hissetmesi en değerli duygu olarak gördüğü aşkı ele aldık. Aşk kimisi için tutkuyla bağlı olduğu futbol iken, kimisi için aylarca karşısında oturduğu bir resimdir. Kimisi için gururundan vazgeçebilmek ve bu uğurda mücadele etmektir. Birkaç bez parçasının sevgiyle işlenmesi sonucu hayranlıkla bakılacak bez bebekler yapmaktır belki de. Aşk, "Ruh" için uçmaktan, kanatlarından vazgeçebilmektir. Belki de sadece on yaşındaki bir kız çocuğunun hayvanlar için hissettiği endişedir aşk.

Keyifli okumalar.

Aşkla kalın.



# NİLGÜN TEYZEMİN BEBEKLERİ

EMEL NUR

Size çok tatlı ve yetenekli birisini anlatmak istiyorum, Nilgün teyzemi. Kendisi süs bebekleri yapar ama süs bebeği deyip geçmeyin, öyle bir aşk ile yapar ki, bebeklerin gözlerinin içine bakınca sanki sizinle konuşacaklar zannedersiniz. Hepsini ayrı bir heyecan ve ayrı bir anlamla yapar. Bu rengarenk bebeklerin enerjisi içinde buldukları odanın tümünü sarar. Aslında bu Nilgün teyzemin enerjisidir. Bu bebeklere kendi enerjisini elleri ile aktarır. Siz de moralinizi yüksek tutup, sürekli pozitif olmak isterseniz evinize Nilgün teyzemin bebeklerinden alın.

Moralini yüksek tutup, sürekli olumlu düşünmek isteyenler Nilgün teyzemin bebeklerinden alabilirler. Çünkü her bebek yapılırken işlendiği aşkı içinde taşır.





Çizim: Nigar Eren

# SEN VARDIN

## ERGİN ALAGÖZ

Bir gece yarısı açtım gözlerimi, içinde sen vardın  
Karanlıktı her yanı, aydınlıkta sen vardın  
Kendimi aradım, kendimi sordum, aynalara döndüm, yüzümde sen vardın  
Bir nefes aldım, düğümlendi her yanı, yutkunamadım. Boğazımda sen vardın  
Aklımı attım gönlüme, gönlüme sordum neyin ne? Cevaplarda sen vardın  
Yol yürüdüm iki adım, iki asır yarılardım, ne başladım ne bitirdim  
Kaldığım yerde sen vardın

Aldım aklımı başıma, düşündüm taşına taşına  
Neler geldi başıma, dermanımda sen vardın

Bir gözümde uyku, bir gözümde yaş  
Gönlüme düştü tatlı bir telaş  
Ölüyorum bak yavaş yavaş  
Toprağımda sen vardın.



# ALİ VE NİNO

MİZGİN ACUN

Fotoğraf: Ayşe Nur Kara

Bu ayki sayıda sizler için Gürcistan'ın Batum şehrinde bulunan ve görenleri kendine hayran bırakan Ali ve Nino heykelinin hikayesini yazmak istedim. Aşk deyince benim aklıma ilk önce bu muhteşem heykel geliyor. 2007 yılında Tiflis'li heykeltıraş Tamara Kvesitadze tarafından yapılmış olan bu harika heykel 2010 yılında halka açılmıştır. Her heykelin bir hikayesi olduğu gibi bu heykelin de bir hikayesi vardır. Fakat bu hikaye diğerlerinden biraz farklıdır.

Nedir bu aşk efsanesi?

Ali Han, Bakü'de yaşayan Müslüman bir ailenin oğludur. Nino ise Rus disiplini ile yetişmiş, Hristiyan geleneği ile büyümüş ve Avrupa'nın yaşam şartlarını benimsemiş soylu bir ailenin eğitilmiş kızıdır. Bu iki genç daha okul yıllarında iken birbirlerine aşık olurlar. Doğu kültürü ile büyümüş olan Ali, Nino'nun da bu kültürü benimsemesini istemektedir. Her şeyden önemlisi onun dinine bağlı bir Müslüman olmasını arzu etmektedir. Fakat Ali ve Nino aşkının karşısında bu konular önemsizleşir. Başta aileler birlikteliklerine izin vermez.



Fakat eninde sonunda ailelerini ikna etmeyi başarırlar ve evlenmelerine izin verilir. Ali, Nino'nun ailesiyle tanıştırmak üzere Tiflis'e götürülür. Ali çok heyecanlıdır fakat işler hiçte istediği gitmez. Onu çok kötü bir haber bekliyordur. Ali Tiflis'teyken Nino'nun kaçırıldığını duyar. Nino'yu kaçıran kişi Nino'nun saplantılı aşığı Melik'tir ancak çok geçmeden Ali Ermeni asıllı Melik'i bulup öldürür. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Ali artık aranan bir suçludur ve Nino'nun ailesi Nino'yu Ali ile evlendirmekten vazgeçer. Ali herkesten saklanarak Dağıstan'da yaşamaya başlar. Ali ve Nino'nun birbirlerine olan aşklarını bilen bir arkadaşı bir gün Nino'yu Ali'nin yanına getirir ve onları evlendirir.

Rusya'da ihtilal çıkınca Ali ve Nino Bakü'ye geri dönerler ancak Bakü'de Ermenilerle çatışma sürmektedir. Ali uzun süre çatıştıktan sonra Nino'yu da alıp İran'a gider. Kilis İslam ordusu şehri kurtardıktan sonra Ali ve Nino Bakü'ye geri dönerler. Bakü'de Ali ve Nino'nun bir kızları olur. Bakü tekrardan Ruslar tarafından işgal edilince Ali karısını ve kızını Tiflis'e yollar, kendisi Bakü'de kalır. Ali bir çatışma sırasında Gence Köprüsü'nde vurularak öldürülür. Nino'nun gözü

hep yollardadır. Günlerce, aylarca Ali'yi bekler. Ama hiçbir haber alamaz. Akli hep Ali'dedir. Sonunda dayanamayıp Bakü'ye gider. Ali'nin öldüğünü öğrenir ama buna inanmaz. Ali'nin öldürüldüğü Gence Köprüsü'ne gider. Orada Ali'nin cansız bedenini görünce öldüğünü zor da olsa kabullenmeye çalışır ama hep içinde bir yerlerde tüm bunların gerçek olmadığını düşünür.

Ali'nin beraber savaştığı arkadaşları, onun tüm yaşadıklarını bir deftere yazdığını ve ölmeden önce ona bir şey olursa bu defteri karısına ve kızına ulaştırmalarını tembih ettiğini söyler. Defteri Nino'ya verirler ve Nino kızının yanına Tiflis'e döner. Artık bu şehrin her yerinde Ali ile yaşadıkları anılar vardır. Bu şehirde kalmaya dayanamayacağı için kızını da alıp Paris'e yerleşir ve kocasının öldürüldüğü Bakü'ye bir daha dönmez.

Bu heykeller Batum'da ayrılığın ve kavuşmanın ismi olarak geçerler. Sevginin yüceliğini anlatan bu heykeller birleşip ayrılır ve tekrar kavuşurlar.





# İLK AŞKIM

AYNUR BAĞCI

Aşk denilince akla ilk gelen, belki de en heyecanlısı en unutulmazı olanı ilk aşktır. Ben de sizlere “ilk aşkım” diyebileceğim futbol aşkımdan bahsetmek istiyorum.

Çocukluğum Van’ın mahallelerinde geçti. Futbola olan ilgim de ilk o zamanlar, oralarda başladı. Van’ın sokaklarında top koşturan, erkeklerle futbol oynayan bir kız çocuğu tahmin edersiniz ki orada yaşayanların pek de alışık olmadığı bir durumdu. O yüzden bazı zorluklar yaşadım ama asla top koşturmaktan vazgeçmedim.

Çocukken futbol genelde hep kalede başlar. İlk futbol heyecanım kardeşler arasında oynayarak başladı. Bu futbol merakı sonra mahalle aralarında oynanan futbol maçları ile devam etti. Sonra beni oynatmak istemeseler de, kaleden çıkıp mahalle maçlarında top peşinde koşmaya başladım. Bu durum pek de hoş gitmemeye başladı, zira bir kız çocuğunun çoğu erkek çocuğundan daha iyi oynaması kıskançlıklara yol açıyor ve bu da beni oyundan çıkarmalarına neden oluyordu. Oyundan atılmak beni çok üzse de - kaderin cilvesi işte- oyuncu bulunmadıklarında mecburen yine benim kapımı çalarlardı. Bense her futbola çağırıldığımda koşa koşa giderdim. Bazen de oynayacak kimse bulamayınca kendi kendime oynar, top sektirir, bir duvar karşısına geçer şut çekerdim. Bahçeden beni futbol oynarken gören annem deliye dönerdi. Malum kız çocuğu dediğin evde oturup annesine yardım etmeliydi. Bense kız çocuklarına öğretildiği gibi davranan bir kız çocuğu değildim. Annem bağırıp dururdu, benim aklım ise yarıda kesilen oyunlarımda kalırdı.





Gün geldi biz topladık eşyaları ve İstanbul'a taşındık, büyük şehre gelmemizle birlikte kısıtlamalarda daha da arttı. Birçok zaman kapının önüne dahi çıkamazdım. Fakat top oynamanın bir yolunu her zaman buldum. Abimleri çağırma bahanesiyle dışarı çıkar ve onlarla futbol oynardım.

Yıllar geçti, sıra geldi okul yıllarına... Artık okulda daha rahattım ve spor aktivitelerinde hep ilk öne atılan ben olurdum. İlkokul öğretmenim beni çok çabuk fark etmişti. Bir gün yanıma gelip hızlı ve çevik olduğumu, beni koşma müsabakalarına katmak istediğini söyledi. Bu durum ailemin hiç hoşuna gitmese de ben çoğu gece heyecandan uyuyamıyordum.

Daha sonra İstanbul'da farklı semtlere taşındık ve ben gittiğim her okulda spor dersinde hep birinci oldum. Ailem her ne kadar okumamı istemese de ben onlara hem okulda hem de sporda ne kadar başarılı olabileceğimi ispatlamaya çalışıyordum. Bazen okuldan sonra maçlara kalır açlığımı bile unuttur, saatin farkına varmaz ve eve gecikirdim.

Futbol günden güne her şeyim olmuştu. Okulda, parklarda, her yerde antrenman yapıyordum. Bir gün öğretmenlerim beni spor kulüplerini görmeye götürdü. Sanki ayaklarım yerden kesilmişti, kocaman bir saha görmüştüm, hatta orası televizyonda gördüğümde bile daha büyük sahalardandı. Nefes alamıyor, yutkunamıyordum. O anki sevincimi ve heyecanımı size anlatamam. Artık kocaman çocuklarla oynuyorduk, aradaki yaş farkına rağmen yine çok başarılıydım ve ailem yine karşı gelmeye başlamıştı. Karşı cinsle birlikte oynadığımız için yine kısıtlamalar başlamıştı ama bu sefer beni hiçbir şey yıldırmadı. Sonunda bu aşkın ve azmin karşılığı olarak futbol lisansımı aldım. Fakat bir süre sonra sağlık nedenlerinden dolayı ilk aşkımı bırakmak zorunda kalmıştım ama yine de vazgeçmedim.

Şu an 26 yaşında olmama rağmen top gördüğüm zaman aklım gider ve dayanamam. Arada da olsa yaşadığım Antalya sokaklarında çocuklarla futbol oynarım. Çocuklar benim yaşımda bir kadının top sektirdiğini görünce heyecanla izlemeye başlıyorlar. Artık beni gördüklerinde "sporcu abla geldi" diyerek maç yapalım diye tutturuyorlar. Bense gülüp geçiyorum.

Profesyonel futbolu bırakmış olabilirim ama hiç bir zaman vazgeçmedim. O benim ilk aşkım nasıl vazgeçebilirim ki?

# AŞK

CEMİLE TAŞ

Aşk tek bir kelimeye sığan,  
Ama tek bir ömre sığmayan  
Can acısını unutturan  
Canı candan koparan tek histir.

Yaşı yoktur aşkın,  
Tarifi ise çok zordur.  
Ben seni  
Bütün yaşlarımda  
Bütün tariflerimde sevdim.

Karanlık yoluma ışık olan,  
Aldığım nefese sebep olan,  
Sevgisi ile dolup taşan  
Bir adama aşığım  
Çünkü ben.

Zamanı yoktu aşkı yaşamanın  
Belki de zamansız olan tek şey  
aşktı.  
Çünkü aşk bekletilmez,  
Çünkü aşk bekletilmeye gelmez.

Senin gülen gözlerinde,  
Bana gelen yollarında,  
Ve kaybolan yıllarımda,  
Tek kelime,  
Tek hecedir  
AŞK



Çizim: Nursena Akpınar

# YERYÜZÜNE İNEN AŞK

LEYLA AYDIN



Eros'u daha önce duydunuz mu?  
Bence duydunuz...  
Peki, ne kadar tanıyorsunuz?  
Bir de benden dinleyin derim.  
Karşınıza bilmediğiniz gerçeklerle  
geldim.  
Eros'un hikayesini yeniden yazdım.  
Hadi hep beraber yeni bir aşka sahip  
olalım.

İnsanları oklarıyla kovalayan,  
yaralayan; kanatlı, alaycı, yaramaz,  
şımarık ve giderek tehlikeli bir çocuk  
biçimine girmiş mitolojik yaratık.  
Güzellik tanrısı Aphrodite'nin oğlu...  
Siz okuyucular beni böyle tabir ettiniz  
yüzyıllarca.

İsmim Eros, doğru bildiniz. Siz beni aşk  
tanrısı olarak da biliyorsunuz. Hakkımda pek  
çok mitolojik hikayeler yazıp çizdiniz. Özellikle  
bunlardan bir tanesi benim için de sizin için de  
oldukça önemliydi. Hangisi mi? Psykhe ile ilgili  
olan tabi ki. Psykhe kim mi? Ona "ruh" adını  
koydunuz. Hatta psikoloji bilimine verdiniz  
onun adını.

Bir insan olmadan önce yani henüz  
tanrıyken, işim kanatlarımla dünyayı gezip  
attığım oklarla insanları birbirlerine aşık  
etmekti.

Günlerden bir gün, aynı zamanda annem de  
olan tanrıça Aphrodite'yi oldukça hiddetli  
görmüştüm. İnsanlar ona tapınmayı bırakmıştı.  
Annem aşk ve güzellik tanrıçasıydı. Sizler onu  
altın, cilveli, gönül alıcı gibi sıfatlarla  
nitelerdiniz. "İnsanlar niçin artık bana  
tapınmıyor?" diye hiddetliydi. "Eros! Eros!  
Çabuk ol ve buraya gel!" dedi.

İşte böyle seslenmekle meşguldü bana.  
Kendi oğluna bile bir köle, uşak muamelesi  
yapsa da yanına gitmeliydim. Evet, tanrılar da  
zaman zaman fevrileşebilir. Bunun cezasını da  
muhakkak kul olarak gördükleri insancıklar  
çekerler. Mitolojide tanrılar insanlardan daha  
kibirlidir, asla kendilerinde olan bir şeyi  
başkalarıyla paylaşmak istemezler. Kendilerine  
ortak koşulmasından nefret ederler.





Huzuruna çıktım. “Derhal” dedi ve devam etti: “Miletos’a gitmen gerek sevgili çocuğum! Olur şey değil! Utanmak bilmeyen bazı erkekler benim ilahi güzelliğimle fani bir kızın güzelliğini, Miletos kralının kızı Psykhe’yenin güzelliğini mukayese ediyorlar. Ben ki, aşkın ve güzelliğin tanrıçasıyım, o ise bir ölümlü. Onları yaratan bizleriz! Fıtratları gereği yönetilmeye mahkumlar. Hal böyleyken bir fani benimle boy ölçüşebilir mi? Yaşlandığında güzelliği kaybolur, sevsen ayrılık ve hüzün onu yakalar. Hem aşkın hem de kinin büyüsünü taşıyan kanatlı bir tanem. Onu bul ve büyülü oklarınla kendisine koca olacak dünyanın en çirkin erkeğine varmasını sağla! Haydi, çocuğum git ve güzellikte bana eşit saydıkları o kızın kalbini yarala!”

İşte bana verilen bu emrin kaderimi tümünden değiştireceğini asla bilemezdim. Benim için yola koyulma vaktiydi. Bunları söylerken bir şeyi unutmuştu annem. Ölümlüleri ve ölümsüzleri bu denli güzelliğiyle kendine hayran bırakan Psykhe’ye herkes aşık olurdu da oğlu aşık olamaz mıydı? Tanrılar dağı Olympos’tan yeryüzüne indim.

Ah, Miletos! İoania’nın incisi. Filozofların şehri. Denizi kız, kızı deniz kokan şehir...

Nymphaion adı verilen anıtsal kent çeşmesinin oraya geldiğimde Psykhe’yi gördüm. “Zeus aşkına!” diyebilirdim sadece. O zaman fark ettim ki aşık olmak için sihirli bir ok atılmasına gerek yoktu. Öyle güzeldi ki. Onun yanında çok çirkin kaldığımı hissediyordum. Onu başkasına aşık etmek isterken kendim onun candan aşığı olmuşum. Kalbim sıkıntıyla boğulmaya başlamıştı. Aklımsa sanki beni terk etmiş gibiydi.





Beynime bir kıymık gibi batıyor, onu aklımdan çıkaramıyordum. Gün kararınca, gecenin sessizliğinde hafif bir yel esti, bir bulut gelip kıızı sarıp sarmalayarak ortadan yok oldu. Onun için tahsis ettiğim cennetime getirdi.

Gözlerini açtığıında “Psykhe” dedim. “Aşkımızın sırrını kalbinde sakladığın müddetçe mesut olacaksın, senden isteğim şu: Beni görmeyi asla aklımdan geçirmeyeceksin, benim kim olduğumu ya da kimin oğlu olduğumu öğrenmeyeceksin. Çünkü bazı şeyler vardır ki onları bilmek bilmemekten fenadır. Bunun sözünü bana verirsen ebediyen mutlu oluruz.”

Psykhe dayanamamıştı, bir gece kanatlarımı yaymış, uyurken yağ kandilini yakıp bana bakmaya başlamıştı. Sevgi ve aşk tanrısı olduğumu görünce elleri titredi ve o esnada bir damla kızgın yağ omzuma damlayıverdi. Ve o acıyla yerimden bir ok gibi fırladım. Oldukça hiddetlenmişim. “Sana kim olduğumu merak etmeyecek ve beni görmeyeceksin dememiş miydim? Annem Aphrodite, oklarımla seni dünyanın en çirkin adamına aşık etmemi istemişti, oysa ben seni görünce ok kullanmaya dahi kıyamadan seni sevdim ama sen güvenime ve verdiğin söze ihanet



ettin, tüm bunlara değmezmişsin.” deyip pencereden can havliyle uçup gittim. Tabii saray da yok oldu. Pskyhe bir toprak yığınının üzerinde öylece kalakalmıştı. Ağladı, yalvardı. Bense canım yansa da dönmedim.

Tanrı da olsanız canınız yanabilir. Ben sadece onu geçmişteki insanların yaptığı o büyük hatadan korumak istemiştim. O hata ne mi? Merak. Eğer insanoğlu meraklı olmasaydı asla tanrıların sofrasından kovulmayacaklardı. Pskyhe de merakına yenik düştüğü için benim cennetimden kovulmuş oldu.

İşin aslını sonradan öğrendim. Psykhe’nin saadetini kıskanan kız kardeşleri bir gün gelip onu bulmuşlar. Bu esrarlı sarayda kendisini seven delikanlının, yani benim, dünyanın en çirkin, en iğrenç adamı olduğumu söylemişler. Neden onu herkesten uzak, ıssız bir yere gizlenmiş saraya kapamışım da, neden geldiğim zaman ona yüzünü göstermek istemiyormuşum da. “Güzel bir delikanlı olsaydı yüzünü saklar mıydı?” demişler. Tüm bunlar Psykhe’nin bir ikilemde kalmasına neden olmuş. Sonunda merakı öyle bir raddeye gelmiş ki ona yenik düşmüş. Merak, üzüntü ve şaşkınlık içinde kalan Psykhe fazla sabredememiş.



O kadar pişmandı ki Psykhe. Dünyadaki en sevdiği kişi yoktu artık. Yollara düştü beni bulmak için, arayıp durdu yeryüzünün her yerinde. Ama yoktum. Yalvarıp yakardı tüm tanrılara beni geri göndermeleri için ama dönmedim. En sonunda bitkin bir halde bir karar verdi. Gururunu ayaklar altına aldı ve tanrıça Aphrodite'ye yani anneme soracaktı yerimi en sonunda. Nitekim başka şansı da kalmamıştı.

Annem başını sallayarak alaysı bir gülümsemeye Psykhe'ye bakmış. Bu kısımların çoğunu bana Psykhe anlattı. Onu önce kölesi yapmış. Türlü eziyetler çektirmiş. Tabi o da bana kavuşma hayaliyle tüm bunlara katlanmış. Sonra ona bazı görevler vermiş, ondan kurtulmak istemiş ama diğer tanrılar bir şekilde ona hep yardımcı olmuşlar. Son görevindeyken Persephone'nun makyaj kutusunu yine merakına yenik düşüp açınca sonsuz bir uykuya dalıvermiş.

Gel zaman git zaman omzumdaki yara iyileşti. Olanları Hermes'ten ve diğerlerinden öğrendim. Ölümsüzlük içkisi Ambrosia'yı alarak Psykhe'ye içirdim ve onu uyandırdım. Gözlerini açtığındaki heyecan ve sevinci tahmin bile edemezsiniz.

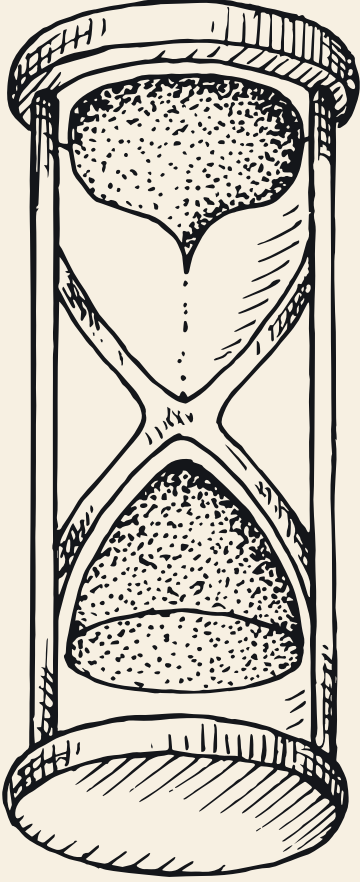
Bana bu kadar candan bağlı olan sevgilimi annemin elinden kurtarmak için Olympos'a geri geldim. Zeus'un karşısına çıktım. "Ey tanrıların tanrısı yüce Zeus! Sana yalvarmaya geldim. Sen aşktan anlarsın. Psykhe'yi kurtar ve onu bana lütfen eş olarak ver." "Eros!" dedi Zeus. "Dileğin yerine gelecek, merak etme. Şimdi git Hermes ile birlikte Psykhe'yi Olympos'a getir. Getirdiğinde onu tanrılar arasında sayacağımıza sana şimdiden söz veriyorum. Ebedi olarak o senin olacak." "Ben tanrı olmak istemiyorum artık ey tanrıların tanrısı yüce Zeus! Benim için bunca eziyete katlanan, üzülen birisinin yanında onun gibi bir fani hayatı yaşamak istiyorum.

Ona olan vefamı ancak böyle ödeyebilirim çünkü. Ve annem Aphrodite'nin bizden uzak durmasını, bize artık zarar vermemesini istiyorum!"

Olympos bu sözlerimin ardından bir anda buz kesmişti. Kararlı olduğumu gören Zeus tüm isteklerimi kabul etti. İnsan olmanın nasıl bir his olduğunu, tanrıların niçin onlardan çoğu zaman nefret ettiklerini, onları kıskandıklarını ve paylaşmak istemediklerini o zaman daha iyi anladım. Çünkü insan, bir tanrıdan daha fazla mucize gösterebilen bir varlıktı. Onlar gibi üstün bir gücü yoktu ama akılla bir tanrıdan fazlasını yapabiliyordu.

Biz şu an gayet mutluyuz. Ruh ile aşkın uyumunu yaşıyoruz. Her gün Miletos'un mavi sabahına uyanıyor, toprağımızı sevgiyle ekiyor ve hayvanlarımızla ilgileniyoruz. Peki tanrılar mı? Evet arada onlara da sunağımızı sunuyoruz.





İnsan olduğumda ok atmaya bıraktım, peki dünya aşksız mı kaldı? Hayır. Aşk yine var olmaya devam etti. Ben nasıl ok atılmadan aşık olduysam herkes kendi kaderindeki kişiye aşık olması gereken zamanda aşık olacaktır. Ve işte bu benim hikayem. Aşktan hiç ayrılmayın, aşkla kalın.



# RUHUM'A MEKTUP

NURHAYAT BAYRAM

Ruhum,

Sana böyle seslenmek istiyorum. Ruhum... Ruh ikizim değil, ruhumsun. Benden ayrı değil, benim tamamımsın. Anlam katanım değil, anlamım sensin. Ruhum, kalbim...

Aramıza giren bu alçak mesafe, işini ustalıkla icra ediyor. Hiçbir vuslat böyle beklenmemiştir. Bilirim, hiçbir hasret böyle çekilmemiştir. Ben beklerim, çekerim. Zamanını bilmeden, mekanını görmeden, kesinlik ve netlik aramadan beklerim. Bu belirsizlik kursağında davetsiz bir misafir. Hem yatılı hem acılı bir misafir. Bir o kadar da zahmetli... Yokluğunun biricik arkadaşı, kursağımın daimi misafiri... Bir gün yolcu etsek de göçüp gitse işgal ettiği yerden... Keşke sevgilim! Keşke yokluğunu hafifletecek tek bir nedenim olsa... Keşke acısı da sızısı da artık içimi yakmasa... Bunca yorgunluğumu bir kenara bırakıyorum, ben seni acınla, sızınla seviyorum. Senin olan her şeyi seviyorum. Ama nafile işte! Yokluğunla savaşıyorum. Savaşısam neye yarar? Yenilgi kaçınılmaz sonum.





Ellerim biçare, gözlerim dolu, kulaklarım sağır... Sen giderken benden neleri aldın da gittin? Yalnız benden de değil; bu dünyadan da renkleri, sesleri, sevinçleri, yaşamaya dair her şeyi aldın götürdün. Ne gördüklerim gerçek, ne duyduklarım doğru; ben bildiklerimden dahi şüpheliyim. Aklımda sen, fikrimde sen, kanımda dolaşan her oksijen sen...

Senin sesin gitti gideli suya, toprağa küstüm. Dağa-taşa vurdum kendimi. Herkes deli koymuş ismimi. Aşkın deli etti beni, kimse bunu bilmiyor. Kimseler de bilmesin. Sen benim içimde saklısın. İçim de sende saklı.

Kalemim seni yazıyor, defterim sana köle... Kim görüyor derdimi de, bilsin aşkımın derinliğini? Aşığa ne derler bilirsin, neler neler derler! İşte ben seninle, aşkınla her şeyim; yokluğunda "kimse"yim. Ben sensiz kimsesizim. Hissizim, sessizim. Seninle ağır bir romanken, sensiz devrik bir cümle bile değilim. Senin aşkın beni yüceleştirirken gidişin anca küçültüyor. Ruhum, gel.

Aşkı hep merak ederdim. Acı mı, tatlı mı? Gerçek mi, hayal mi? Doğru mu, yanlış mı? Ben henüz anlıyorum ruhum; aşk hem her şey hem de hiçbir şey...

Aşkla kal ruhum....



# HİÇ KİMSE

MİZGİN ACUN

Kimse bilmeyecek seni  
Hiç kimse  
Ben her hecede seni okuyacağım  
Her şarkıda seni mırıldanacağım  
Her gece seni anlatacağım yıldızlara  
Kimse bilmeyecek  
Durup dururken gülümseyeceğim  
Kimse anlamayacak aklımdan senin geçtiğini  
Bazen sen akacaksın göz pınarlarımdan  
“Neyin var?” diye soracaklar  
“Hiç” diyeceğim “Hiçbir şey”  
Yanımda sen yokken neyim olabilir ki kocaman bir “Hiç”ten başka?  
Ben sana susacağım çığlık çığlığa  
Kimse bilmeyecek...



# MÜCADELE

NURULLAH ALAGÖZ

Jane Austen  
*Aşk ve Gurur*



# AŞK VE GURUR

ŞEYMA DANIŞMAN

Aşk ve Gurur, Jane Austen'in en popüler kitabıdır. Austen'in bazı açıklamaları, oluşturduğu karakterler ve seçtiği konular beni oldukça etkiledi.

Yazar, erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkiler, evlilikler ve sınıf farklılıkları konusundaki önyargılarla ilgili birçok kitap yazmış, bunlardan biri de Aşk ve Gurur'dur. Kitap toplumda bir yer edinme mücadelesi veren kadınlarla ilgilidir. Bu mücadele genellikle yüksek statülü bir koca arayışına karşı sürdürülür, çünkü o dönemde "bir kadın sadece evlenmek için var olmalıdır" düşüncesi vardır.

Aşk o dönemde kadınlar için önemli değilmiş gibi görünürdü.

Bennet ailesi, Bay ve Bayan Bennet, kızları Lydia, Mary, Kitty, Elizabeth ve Jane Bennet'ten oluşan yedi kişilik bir ailedir. Bayan Bennet'in hayattaki en büyük amacı kızlarını zengin ve nüfuzlu erkeklerle evlendirmektir. Bay Bennet karısının sığ düşünceli biri olmasına rağmen çok kibar bir beyefendidir. Ana karakterimiz Elizabeth babası gibi nasıl davranacağını bilen ve ablası kadar güzel olmayan ama ayrı bir çekiciliği olan bir kızdır. Diğer erkek ve kız kardeşlere göre Elizabeth en farklı olanıdır. Çünkü Elizabeth zengin biri olduğu için değil gerçekten aşkı bulduğu için evlenmek istiyordu. Ailesi için ise aşk önemli değildi, sosyal statü önemliydi. Ailesi tarafından Elizabeth için en iyi aday Charles Bingley olarak gözüküyordu.

Bir başka ana karakterimiz olan Fitzwilliam Darcy kibirli ve inatçı bir insandır. Bingley'den daha elit ve yakışıklı, aynı zamanda bilge olan Fitzwilliam Darcy'nin kendisini kimseyle aynı kefeye koymayı sevmezdi. İlk zamanlarda Elizabeth'e





kötü davranıyordu. Aralarındaki sosyal sınıf farkından dolayı böyle davranıldığı düşünülüyordu ama bence bunun asıl sebebi aşık olmaktan korkmasıydı. İkisi arasında iyi bir iletişim yoktu. Zaten aşk böyle bir şey değil midir? Önlerindeki engeli aşabilirlerse birbirlerine kavuşacaklardı. Engellerin genelde üçüncü bir kişi tarafından ortaya çıkartıldığını düşünüyorum. Kitapta da genelde sorun çıkartan kişiler hep üçüncü kişilerdir.

Acılı ve oldukça güzel olan aşka ulaşmak için önümüzde onlarca engel vardır, bu engellere katlanabilmemizin tek yolu da en sonunda aşka ulaşabilme ihtimalimizdir. Engelleri aşabilen tek şey aşktır. Eğer gerçekten o kişiye aşık değilseniz önünüze çıkan engelleri aşmak imkansız hale gelir. Gerçek aşka ulaşmak için çaba sarf etmek gerekir. Bu çaba asla tek taraflı olmamalıdır. Ayrıca ben aşkın mücadeleye etmek olduğunu düşünüyorum.

Kitapta Jane Austen'ın kadın ve erkek arasındaki ilişkiyi eleştirel bir gözle incelediğini görüyoruz. Aslında o dönemde de kadının düşüncelerini ve duygularını ifade etme özgürlüğünün onun hakkı olduğunu ve bu hakkın engellenemeyeceğini göstermek istemektedir. Elizabeth'in davranışları, düşünceleri ve tutumu hem çok eleştirel hem de çok önyargılı. Ne kadar fazla zorluk olursa olsun o engelleri aşabildiğimiz zaman mutlu bir son elde edebiliriz. Aşka giden yolun çok zorlu ve çetrefilli olduğunu kimse reddetmiyor ancak aşka ulaşınca o yollar bile insana çok güzel gül bahçeleri gibi gelecektir. Yani karşılaştığımız ilk zorlukta geriye dönüp pes edersek elimizde aşka dair hiçbir şey kalmaz. Bakalım Darcy ve Elizabeth bu engelleri aşabildiler mi yoksa önlerine çıkan ilk engelde pes mi ettiler?

Keyifli okumalar.



# YAR ANKARA'DAN HABER SALMIŞ MI OLA?

MERT CAN BOZKURT

Hayat kıvılcımı düşmüş yine gönlüme,  
Taş olsam kalır diye bağırma.  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?  
Tez varılmaz mı harmanda köyüme?

Buğday eler kara gözlü esmer yar,  
Pınar başında melerken iki körpe kuzu.  
Var mıydı hasretimin gönülde yeri?  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?

Gurbet ellerde gezer miyim?  
Aşkına Mecnun, gözlerine Kerem miyim?  
Bade içmiş, aşkına haram mıyım?  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?

Memleket gezer gezer dolaşırım  
Yar aşkıyla yanıp haberleşirim  
Bayram sabahı yüzüne güler miyim?  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?

Aşkından gönüle mil çeker gardiyan,  
Seher yeli eser olur Haziran,  
Gurbetlik gezer, ağlar bu gariban  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?

Kerem'in Aslı anlar mı halından?  
Lokman bulamadı aşkıma derman,  
Dağlar aşıp yoruldu bu gariban  
Yar Ankara'dan haber salmış mı ola?



# FİLM İNCELEMESİ: SEVMEK ZAMANI

NURULLAH ALAGÖZ

Sizce aşkların en güzeli kendi içinde yaşadığın mıdır? Aşka aşık olmak nasıl bir hayranlıktır? Şüphesiz sinemamıza yön vermiş en önemli yönetmenlerden Metin Erksan'ın 1965 yapımı Sevmek Zamanı filmi, bunları sorgulamak için belki de en güzel örneklerden biridir. Sevmek Zamanı oyunculuklarıyla, hikayesiyle, zamanına göre farklı senaryosu ve anlatım biçimiyle Türk sinemasının geleceğine ışık tutuyor adeta.

Müşfik Kenter'in hayat verdiği Halil karakteri boyacı ustasıdır. Halil her zaman giydiği işçi tulumuyla, ellerinde ve yüzünde boya lekeleriyle işini yapmak üzere gittiği evlerden birinde o meşhur resmi görür. Resimde Sema Özcan'ın hayat verdiği Meral'i ilk defa gören Halil'in düşünceleri şu şekildedir; "Resminle ilk karşılaşmamızı dün gibi hatırlarım, elbiselerim eskiydi, kirliydim, sakallarım uzamıştı. Birden bana iyilikle, sevgiyle bakan bir yüz gördüm. İnanamadım, ikinci kez zorlukla baktım resmine. Gene iyilik, gene sevgi vardı baktığım gözlerde. Nihayet değişmezi bulmuştum." Halil son bir yılda her gün sigarasını yakar ve resmin karşısına oturup saatlerce hayaller kurar. Ta ki resmin aslı, Meral'le karşılaşana kadar. Bir yıl boyunca her gün bir kadının resmine aşkla bakarsan yaşadığın aşk baktığın



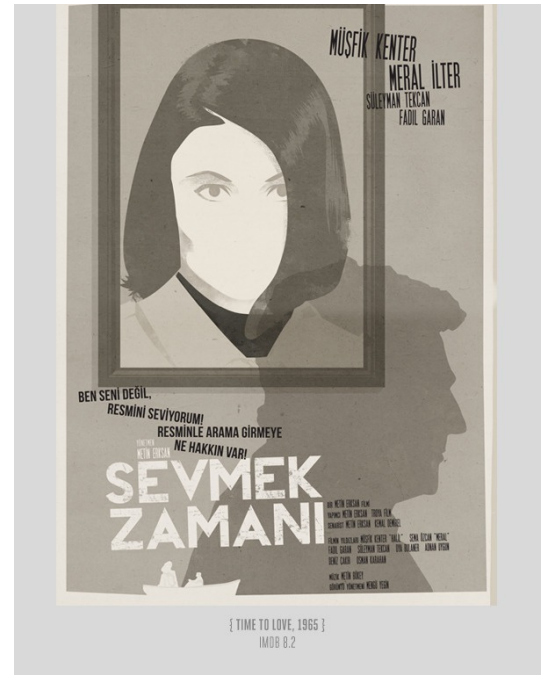
resmin çerçevesi ve hayal gücünden ibaret olur. Yaşamak istediğin her ne ise onu yaşarsın baktığın resmin gözlerinde. Hayalini kurduğun ve zamanla içinde büyüttüğün duygular, gerçekliğin ötesinde ulaşılamaz bir hal alır. Halil'in içindeki aşk kendine has, tertemiz ve biriciktir. Belki de bu yüzden aşkını gerçeklerden, aşık olduğu kadından uzak tutmak ister. Gerçek kirlidir, acıtır, hayal kırıklığına uğratar. Hissettiği duyguyu resmin aslında bulamamaktan ve elindekini de kaybetmekten korkar.

Böylesine kuvvetli bir aşka karşılık vermekten başka şansı kalmayan Meral, her ne kadar çabalasa da aşkına layık olduğuna, resimde bulduğunu kendisinin de verebileceğine Halil'i ikna edemez.

Çünkü Halil'in burnu havada, Halil resim diyor başka bir şey demiyor. Bu yüzden sürekli olarak güzel kızımızı reddediyor. Bizim kız durur mu? Madem beni istemiyorsun, madem aslı buradayken resmiyle aşk yaşamak istiyorsun al o zaman bu tablo senin olsun, doya doya yaşa ne istiyorsan diyor ve kapıyı çarpıp çıkıyor. Nihayetinde fabrikatörün kızı, bu zenginliğin ve sosyal piramidin tepesinde olmanın getirdiği bir gurur söz konusu. Haa, iki gün sonra çarpıp çıktığı kapıya bir daha dönüyor o ayrı.

Benim naçizane fikrim şu şekilde dostlar; Halil o kadar uzun zamandır resme gömülmüş, madde dünyasından o kadar uzak kalmış ki, düşüncelerinin karşılığını somut dünyada bulmak ona pek mümkün gelmiyor. Meral'le birlikte olmak, resimdeki gibi iyilik ve sevgiyle bakan güzel gözlerin kendisine baktığını bilmek, dokunabildiği gerçek aşkıyla mutluluğu yaşamak istiyor fakat aynı zamanda biricik aşkını pürüzleriyle kabul etmesi gerektiğini de biliyor. Çünkü dostlar, başkahramanımız şimdiye dek kolay olanı yapıyordu. Halil için Meral noksansızdı, aradığı mükemmellikteydi. Oysaki aşk tüm noksanlarla, pürüzlerle Halil'in resimde bulduğunu hissetmekti.

Nitekim aşık olduğu şey, bir resimden fazlası olmalıydı.







SEVMEK ÖZGÜRLEŞTİRMEKTİR

ÇİZER MAHLASI: CANSU



Fotoğraf: Leyla Aydın

# SENSİZLİK

MERT CAN BOZKURT

Sen, gülümseme ve aşkın arasındaki en zarif duygusun. Tarifsiz bir sevginin, derin fikirde işlenmiş halisin. Gözlerin, Galata Kulesi'nde denizi seyretmek kadar kuşkusuz bir anlam taşıyan ve maviliğe gölge düşüren bulutların yağdırdığı yağmur... Benim sana olan aşkımla anlatabilir mi? Fani dünyanın tüm güzelliklerini, papatya kokusunda saklayan prenses...